

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen JUDr. Tomášem Uzlem, advokátem se sídlem Dejvická 9, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Vodňanské kuře, s.r.o.**, se sídlem Karlov 196, Karlov, zastoupena Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem nám. Jana Žižky z Trocnova 2/2, Čáslav, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. SZ 167241/2012/KUSK REG/Kro, č. j. 172642/2012/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 46 A 15/2013 – 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř í z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 46 A 15/2013 - 70, zamítl Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. SZ 167241/2012/KUSK REG/Kro, č. j. 172642/2012/KUSK, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Neratovice, stavebního odboru (dále „stavební úřad“) ze dne 18. 9. 2012, č. j. MěÚN/37348/2012, sp. zn. SO-30008/2012 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo osobě zúčastněné na řízení vydáno rozhodnutí o umístění stavby plynofikace farmy Libiš (dále jen „stavba plynofikace“) na pozemcích st. parc.1116/1

a 1486 a parc. č. 113/5, 113/6 v k. ú. Libiš a současně jí bylo vydáno stavební povolení na tuto stavbu.

[2] Krajský soud v Praze v odůvodnění rozsudku uvedl, že hlavní argument žalobce je lichý. Žalobce tvrdil, že nemůže být stavebním úřadem povoleno umístění stavby a stavba plynofikace, protože je funkčně závislá na energetických zařízeních (trafostanice, náhradní zdroj, elektrické vedení), které jsou dle žalobce nezkolaudované, případně zcela nepovolené. Dle krajského soudu pouhá funkční závislost stavby se stavbou jinou (ať už s vysokotlakým plynovodem, s trafostanicí, s náhradním zdrojem či s elektrickým vedením) nacházející se na cizím pozemku je z hlediska podmínek stanovených pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a její povolení nepodstatná. Z tohoto důvodu byl irelevantní požadavek žalobce, aby stavebník (osoba zúčastněná na řízení) doložil vlastnické či jiné právo k pozemkům, na nichž se tyto jiné stavby nachází, a také požadavek na uvedení pozemku č. 932 ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud je žalobce nespokojen s existencí cizích staveb na svém pozemku, odkázal jej krajský soud na řešení sporu soukromoprávní cestou.

[3] Krajský soud dále uvedl, že v souladu s § 86 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), byly v dané věci doloženy všechny potřebné podklady pro rozhodnutí. Vycházeje ze stejného ustanovení posoudil krajský soud stanovisko žalobce k těmto stavbám pro uvedené řízení jako nepodstatné.

[4] K námitce žalobce ohledně nedostatků příjezdové cesty krajský soud uvedl, že dle § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona se pouze vyžaduje, aby byl zajištěn příjezd ke stavbě. V dané věci byla zajištěna přístupová komunikace nacházející se na pozemku č. 819 v k. ú. Libiš, přičemž v řízení nevyplývalo, že by její užívání bylo pravomocně zakázáno. Pokud tedy žalobce napadá nedostatečnou kolaudaci a skutečnou šíři příjezdové cesty, odkázal jej krajský soud na občanskoprávní řízení, případně jiné prostředky správního práva. Připojení drůbeží farmy na stávající plynovod a související změna způsobu vytápění jejích prostor totiž dle krajského soudu nemá a nemůže mít na šíři příjezdové komunikace či její zkolaudování sebemenší vliv.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy poukazuje na *nesprávné posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení; dále na vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost; a v posledku na nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, neboť se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného správního orgánu a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval.*

[6] Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti je především založena na tvrzení, že stavba „Plynofikace farmy Libiš“, která byla realizována na pozemcích sousedících s pozemkem č. 932, jenž je ve vlastnictví stěžovatele, nebyla povolena v souladu s právními předpisy. Stěžovatel se totiž domnívá, že úřad nemůže povolit stavbu, která by funkčně závisela na stavbách nepovolených, a která takové stavby uvádí v projektové dokumentaci. V jednotlivých bodech kasační stížnosti uvádí stěžovatel další argumenty rozvíjející toto tvrzení.

[7] V bodě 1. části IV. kasační stížnosti stěžovatel namítá nesrozumitelnost věty krajského soudu, která zní: „*což by zajiště bylo podnětné v příslušných obdobích z hlediska dozoru nad činností orgánů stavební správy.*“ Stěžovatel k tomu uvádí, že žádná lhůta ani období nečiní nepovolené stavby povolenými a nezkolaudované zkolaudovanými. K tomu dodává, že vlastník tehdejšího pozemku č. 932 se nemohl v roce 1992 dozvědět o tom, že probíhají správní úkony, kterými by snad mohla být umístěna stavba na jeho pozemek, protože dle stěžovatele žádný veřejný dokument stavbu na pozemku č. 932 nezmiňoval.

[8] V dalším bodě stěžovatel opět namítá nesrozumitelnost odůvodnění krajského soudu, v němž zamítl důkazní návrhy stěžovatele z let 1992 – 93. Není mu jasná věta krajského soudu znějící „*Není tomu však nyní v posuzované věci*“, a také mu není jasno, jaký charakter stavby zapříčinil zamítnutí důkazních návrhů. Dále v tomto bodě namítá, že důvod uvedený krajským soudem, v němž se soud zabýval místo „funkční závislosti“ pojmem „funkční souvislosti“, se tak nevztahuje k argumentaci žaloby.

[9] V třetím bodě kasační stížnosti stěžovatel namítá, že žalovaný vycházel ze skutkové podstaty, která je v rozporu se spisy, když uvedl, že tvrzení stěžovatele o nepovolené a nezkolaudované stavbě na pozemku č. 932 se nezakládá na pravdě. Stěžovatel v žalobě uvedl důvody potvrzující opak, nicméně krajský soud se tímto bodem odmítl zabývat a příslušné části spisu nepřipustil ani jako důkazní materiál.

[10] Dle stěžovatele krajský soud též chybně zaměňuje jeho práva, když jako důvod žaloby označuje osobní zájem stěžovatele namísto jeho veřejného zájmu.

[11] Krajský soud také nesprávně posuzuje otázku, na základě jakých podkladů stavební úřad dle stavebního zákona posuzuje záměr žadatele. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně předpokládá, že stavební úřad se má při svém rozhodování omezit na dokumenty, které stavebník předkládá již k žádosti o územní rozhodnutí dle § 86 stavebního zákona. Ve skutečnosti stavební zákon ukládá povinnost stavebnímu úřadu posoudit záměr žadatele dle § 90 stavebního zákona, a to včetně právem chráněných zájmů účastníků řízení (kteréžto se mohou vyjevit až během řízení).

[12] V šestém bodě kasační stížnosti stěžovatel namítá nedostatečné odůvodnění části napadeného rozsudku týkající se příjezdové komunikace. Stěžovatel nerozporoval samotnou existenci příjezdové cesty, nýbrž její šíři. Stěžovateli přijde nesrozumitelná věta krajského soudu: „*Připojení drůbeží farmy na stávající plynovod a související změna způsobu vytápění jejich prostor totiž nemá a nemůže mít vliv na šíři příjezdové komunikace či její zkolaudování seběmenší vliv*“. Stěžovatel tvrdí opak tím, že nedostatečná šíře komunikace má vliv na stavbu plynofikace, resp. na to, že dokumentace stavby neodpovídá skutkové podstatě.

[13] V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá další tři vady týkající se procesní části, a sice že nebyl srozuměn s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, dále mu nebyl doručen protokol z posledního ústního jednání ve věci ze dne 5. 11. 2015 a jednání dne 1. 10. 2015 bylo odročeno bez udání důvodu, aniž by to stěžovateli bylo dáno na vědomí včas.

[14] Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu.

[15] Žalovaný se vyjádřil pouze k bodu třetímu kasační stížnosti, k němuž uvedl, že se nedomnívá, že vycházel ze skutkové podstaty, která by byla v rozporu se spisy. Žalovaný

vycházel ze spisového materiálu předloženého stavebním úřadem a uvádí, že následné přecíslování parcel a jejich další dělení nemůže být důvodem pro tvrzení stěžovatele, že je trafostanice nezkolaudovaná. Žalovaný dál trvá na svém právním názoru, že ať už je stav trafostanice jakýkoliv, s předmětem plynofikace farmy nesouvisí, jelikož předmětem prvoinstančního řízení je plynofikace farmy, která záměrně nevede přes pozemek p. č. 932 v k. ú. Libiš, a proto ani tato parcela nemohla být uvedena ve výroku rozhodnutí prvoinstančního orgánu, neboť se v něm uvádějí pouze parcely, na nichž se stavba umístí. Dle žalovaného se stavba plynofikace nijak netýká kapacity odběru elektrické energie z předmětné trafostanice a ani ji nijak nemění.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatelův hlavní argument, že stavební úřad nemůže povolit stavbu, která by funkčně závisela na stavbách nepovolených, a která takové stavby uvádí v projektové dokumentaci, v dané věci neobstojí. Dle Nejvyššího správního soudu nelze totiž v projednávané věci hovořit o funkční závislosti stavby plynofikace na energetických stavbách (trafostanice, náhradního zdroje a vysokotlakého vedení plynovodu), a to bez ohledu na to, zda byly řádně zkolaudovány nebo ne. I kdyby ke stavbě plynofikace bylo zapotřebí dodávky elektřiny z trafostanice umístěné na pozemku č. 932, samotná dodávka nepředstavuje funkční závislost stavby na trafostanici a neznamenalo by to, že by stavba plynofikace nemohla být povolena. Ani pouhé samotné zakreslení energetických staveb do projektové dokumentace neznačí automaticky jejich funkční závislost se stavbou plynofikace. Navíc náhradní zdroj je zakreslen pouze na jednom výkresu ve výkresové dokumentaci D) a v dalších výkresových dokumentacích pak o něm není jiné zmínky.

[19] V prvním bodě kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení věci krajským soudem, který dle stěžovatele nedostatečně a nesrozumitelně odůvodnil tvrzení „že kolaudace dotčených staveb by byla podnětná v příslušných obdobích z hlediska dozoru nad činností orgánů stavební správy.“ S odkazem na již shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzení stěžovatele ohledně spornosti kolaudace staveb na pozemku č. 932 jsou bezpředmětná. I kdyby stavby nebyly řádně zkolaudované, nic to nemění na skutečnosti, že stavba plynofikace není na trafostanici a náhradním zdroji natolik závislá, aby to podmiňovalo její funkci. Samotná otázka kolaudace staveb a jejich možných následků je pak předmětem jiného správního řízení.

[20] Ze stejného důvodu je i další stěžovatelova námitka ohledně nedostatečně zdůvodněného zamítnutí důkazních návrhů nedůvodná. To, zda stavby byly řádně v roce 1992 – 1993 zkolaudovány, není v daném případě významné, a proto i důkazní materiály k této věci byl krajský soud oprávněn zamítnout.

[21] Námitka v bodě třetím se týká taktéž zamítnutí příslušných částí spisů z roku 1992 - 93 jako důkazního materiálu, který by odůvodňoval, že stavby na pozemku č. 932 jsou nepovolené a nezkolaudované. Již z výše uvedeného je však patrné, že otázka kolaudace staveb na pozemku

č. 932 je dle Nejvyššího správního soudu pro rozhodnutí o umístění stavby plynofikace bezpředmětná, protože ať už by stavby byly řádně zkolaudované, či ne, není na nich stavba plynofikace funkčně závislá.

[22] V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud ztotožňuje dvě na sobě nezávislá práva stěžovatele, protože zaměňuje stěžovatelovo subjektivní veřejné právo za jeho právo soukromé. Rozhodnutí o povolení stavby plynofikace není však zásahem do jeho subjektivního veřejného práva, ani po přezkoumání stěžovateli námitky ohledně vyššího výkonu trafostanice.

[23] Dle stěžovatele dále krajský soud nesprávně předpokládá, že stavební úřad se má při svém rozhodování omezit na dokumenty dle § 86 stavebního zákona. Dle stěžovatele je povinen posoudit daný záměr žadatele podle § 90 stavebního zákona, a to včetně právem chráněných zájmů účastníků řízení. Stěžovatel však neuvádí konkrétně, jaké jeho zájmy mají být napadeným rozhodnutím zkráceny, a proto není možno se k takovému tvrzení blíže vyjádřit. Pokud měl stěžovatel na mysli zájem na ochraně jeho vlastnického práva, má se obrátit na příslušný civilní soud mající pravomoc takovou věc rozhodovat.

[24] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu lze uvést, že tou se Nejvyšší správní soud zabýval zejména ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS. V něm vyložil, že rozhodnutí je nutno pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.*“ K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se též Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „*nedostatkem důvodů pak nelze rozumět důležitý nedostatek odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 7). Krajský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, uvedl též, na jakých skutkových základech rozhodl a o které důkazní materiály se opíral. Pokud některé důkazní materiály zamítl, zdůvodnil, proč tak učinil. Zájmem stěžovatele se zabýval, když jej odkázal na soukromoprávní řízení, ve kterém by se svými námitkami mohl uspět. Též zdůvodnil, proč jsou stěžovatelovy námitky proti rozhodnutí o povolení stavby plynofikace liché.

[25] K stěžovatelově námitce ohledně nepřesné šíře příjezdové cesty uvedené v dokumentaci plynofikace stavby Nejvyšší správní soud uvádí, že je šíře uvedena nepřesně, ovšem stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké jeho právo by touto skutečností mělo být zasaženo. Stěžovatel pouze konstatuje, že pozemní komunikace je ve skutečnosti širší, ale neuvádí, jaké důsledky z toho pro něj plynou. Pokud má stěžovatel za to, že je zasahováno do jeho vlastnického práva, měl by tento spor řešit soukromoprávní cestou. Nejvyšší správní soud tak nepopírá možnost zásahu do stěžovatelova vlastnického práva skutečnou šíří cesty, ale v tomto případě nemá chybné zaznačení příjezdové cesty do dokumentace vliv na stavbu plynofikace a její povolení správními orgány.

[26] Nejvyšší správní soud se také zabýval stěžovatelovou námitkou procesní vady, v níž uvádí, že nebyl soudem informován o existenci vyjádření osoby zúčastněné na řízení, a tudíž se k němu

nemohl vyjádřit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne povinnost krajského soudu zasílat vyjádření osob zúčastněných na řízení dalším účastníkům řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 178/2012 - 26, a ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40). Zároveň však v souladu se stávající judikaturou zdejšího soudu je třeba posuzovat případ od případu, zda nedoručení písemnosti dalším účastníkům řízení představuje vadu řízení a zda se jedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60, nebo ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152). V projednávané věci je ze spisu zřejmé, že stěžovateli nebylo doručeno vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 23. 3. 2013. Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje v této věci na odst. 2 str. 6 napadeného rozsudku, kde je uvedeno, že: „(v) tomto obledu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení...“. Z toho vyplývá, že stejný názor měl i žalovaný, jehož vyjádření k žalobě ze dne 19. 3. 2013 bylo stěžovateli zasláno a doručeno dne 15. 4. 2013 a byl s ním tak obeznámen. Navíc nezaslané vyjádření bylo *de facto* totožné s vyjádřením stavebníka (později osoby zúčastněné na řízení) k podanému odvolání žalobce ze dne 30. 10. 2012. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě neobsahovalo žádné nové skutečnosti či tvrzení, důkazní návrhy ani argumenty, které by nebyly uvedeny již ve vyjádření stavebníka. S tímto vyjádřením byl stěžovatel dozajista obeznámen, protože se k němu vyjádřil v doplnění odvolání ze dne 6. 12. 2012. Vzhledem k výše uvedenému tudíž nezaslání vyjádření osoby zúčastněné na řízení stěžovateli nemělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[27] Co se týče druhé námitky procesního charakteru ohledně nedoručení protokolu z posledního ústního jednání ve věci ze dne 5. 11. 2015 stěžovateli a toho, že stěžovatel údajně kvůli tomu nemohl vznášet námitky, Nejvyšší správní soud odkazuje mimo jiné na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 3784/13, kde Ústavní soud potvrzuje, že nedoručením protokolu z jednání nedošlo k pochybení, neboť občanský soudní řád soudu povinnost zasílat účastníkům řízení protokoly z jednání nestanoví a stěžovatel o jeho zaslání soud nepožádal. Jelikož soudní řád správní v § 64 ustanovuje přiměřené použití občanského správního řádu, nestanoví-li sám něco jiného, lze principy obsažené v nálezu vzhledem k občanskému soudnímu řádu použít i na řízení dle soudního řádu správního. Tudíž tato stěžovatelova námitka je nedůvodná.

[28] V poslední procesní námitce, že ústní jednání bylo odročeno ze dne 1. 10. 2015 na 15. 10. 2015 bez udání důvodu, aniž by to stěžovateli bylo dáno včas na vědomí, stěžovatel neuvedl, jak se toto pochybení mělo promítnout do rozhodování ve věci či do jeho subjektivních veřejných práv. Sdělení o odročení jednání bylo zástupci žalobce dodáno do datové schránky dne 29. 9. 2015 a doručeno dne 1. 10. 2015, tedy v zákonné 10denní lhůtě před nařízeným jednáním. Pochybení krajského soudu v podobě neodůvodnění odročení jednání však v dané věci nezpůsobilo zásah do práv stěžovatele a zákonnosti rozhodování a neovlivnilo tak rozsudek samotný.

[29] Krajský soud tedy posoudil všechny rozhodné právní otázky zcela správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch,*

právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[32] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu